έκδοση για τον **πολιτισμό** και την **ανάπτυξη**

Απρίλιος - Ιούνιος 2022

περιεχόμενα και πληροφορίες θα βρείτε στη δεύτερη σελίδα

τεύχος 10 - α' έκδοση

διατίθεται **ΔΩΡΕΑΝ**

Λίγα λόγια ...

Αιθήρ, το πέμπτο στοιχείο του κόσμου. Η πεμπτουσία, ο συνδετικός κρίκος του σύμπαντος, η θεϊκή πνοή. Συμβολικός λοιπόν ο τίτλος του εντύπου, γιατί πως μπορεί να ερμηνεύσει κανείς το μεράκι, το φιλότιμο, τον έρωτα, το ταλέντο, την έμπνευση. Αυτά ακριβώς που χρειάζονται για να έχει η ζωή μας ποιότητα. Αυτά που γεννούν πολιτισμό, που χαρίζουν ομορφιά. Αυτά που μπορούν να φέρουν στην πολιτεία μας ανάπτυξη, πρόοδο κι ευημερία. Πολιτισμός και Ανάπτυξη λοιπόν είναι η θεματογραφία του εντύπου Αιθέρος, συνδετικό δεσμό της θεωρίας με την πράξη. Του πνεύματος και της ύλης. Στόχος δηλαδή του εντύπου είναι να αποτελέσει βήμα σύγχρονής έκφρασης απόψεων για την ανάδειξη του πολιτισμού μας και την επίτευξη οικονομικής ανάπτυξης. Την κοινή μας Πρόοδο. Ο Αιθήρ φιλοξενεί σκέψεις, στοχασμούς, απόψεις, προβληματισμούς, μελέτες, προτάσεις. Αντικειμενικός του σκοπός είναι η κατανόηση της πραγματικότητας μας, η γνώση των δυνατοτήτων μας, η καταγραφή των αδυναμιών μας και η εξεύρεση λύσεων. Αν η επίτευξη του ευ ζην είναι ένα αέναο πρόβλημα της ανθρωπότητας, σήμερα αυτό απαιτεί περισσότερο από ποτέ τη συμμετοχή όλων μας. Συμμετοχή με μεράκι, με όρεξη, συμμετοχή ανθρώπων εμπνευσμένων από τον πολιτισμό μας, ανθρώπων

Περιεχόμενα

Τα κείμενα είναι του οικονομολόγου - συγγραφέα **Δημήτρη Γεωρ. Κουτσονίκα** ο οποίος φέρει ακέραια και αποκλειστική ευθύνη του περιεχομένου τους.

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί του στο email: info@emfilox.gr ή να επισκεφτείτε την προσωπική του ιστοσελίδα www.emfilox.gr/magazine

Έκδοση: 30 Ιουνίου 2022

ISBN: 9-772654-183101-10

ISSN: 2654-1831

Θαύμα! Θαύμα!

Θαύμα! θα αναφωνούσαν ίσως οι αδαείς αν η Ελλάς ξεχρέωνε αύριο το πρωΐ και αποκτούσε ξαφνικά 1 τρις ευρώ διαθέσιμα, αλλά δεν θα ήταν θαύμα και μόνο η άγνοια θα το βάφτιζε ως τέτοιο. Πως; Έχει η Ελλάδα τέτοιες δυνατότητες; Ναι! Όμως δεν έχει τη δύναμη ή πιο σωστά δεν έχει τη γνώση, αφού η γνώση είναι δύναμη. Η Ελλάς πάντως δεν είναι απρόσωπη, είναι ο λαός της. Λαός βυθισμένος στην άγνοια.

Η γνώση συνήθως κάνει τα πράγματα απλά. Η χώρα μας διαθέτει πιστοποιημένα εκατομμύρια τόνους νικελίου το οποίο τιμάται σήμερα γύρω στα 100 χιλιάδες δολάρια τον τόνο. Αν η ελληνική γη διαθέτει 240 εκατομμύρια τόνους νικελίου τότε η σημερινή αξία τους ανέρχεται στα 24 τρισεκατομμύρια δολάρια.

Αν αύριο το πρωΐ το ελληνικό κράτος διαθέσει ομόλογα με κάλυψη νικελίου στο 10% της τρέχουσας τιμής, δηλαδή με 90% έκπτωση αυτά θα γίνονταν ανάρπαστα. Έτσι σε ελάχιστο χρόνο θα εισέρρεαν στα ταμεία του ελληνικού κράτους 2,4 τρισεκατομμύρια δολάρια. Θα ξεχρεώναμε το δημόσιο και το ιδιωτικό μας χρέος και πάλι θα περίσσευαν 1,5 τρις δολάρια να φτιάξουμε ότι κράτος θέλουμε. Θα μπορούσαμε για παράδειγμα να δώσουμε σε κάθε σχολείο 1 εκατομμύριο ευρώ μετρητά ώστε οι δάσκαλοι και οι γονείς να αποφάσιζαν πως θα έκαναν το σχολείο των παιδιών τους παλατάκι. Θα μπορούσαμε να χρηματοδοτήσουμε νέους άνεργους επιχειρηματίες, τους αγρότες, τα πανεπιστήμια, να φτιάξουμε αληθινές κοινωνικές δομές, υπερσύγχρονα νοσοκομεία. Θα μπορούσαμε αν θέλουμε να φτιάξουμε πόλεις ολοκαίνουργιες. Μόνο από τα ομόλογα νικελίου.

Πως; Τα ομόλογα αυτά θα έδιναν σε όποιον τα αγόραζε σήμερα μετρητά με έκπτωση 90%, να προμηθευτεί μελλοντικά νικέλιο, βάση συγκεκριμένου χρονοδιαγράμματος με τιμή μόλις στο 10% της τρέχουσας αξίας. Καθώς πρόκειται για εκπληκτική προσφορά και δεδομένου της μεγάλης τρέχουσας ζήτησης, τα ομόλογα αυτά είναι πιθανό να διαπραγματεύονταν τελικά σε υψηλότερη τιμή από την ονομαστική τους, οπότε τα έσοδα για την Ελλάδα να ήταν περισσότερα από 2,4 τρις. Αν αύριο το πρωΐ διαθέταμε τα ομόλογα, θα είχαμε 2,4 τρις δολάρια διαθέσιμα το μεσημέρι.

Το νικέλιο, είτε θα συνεχίζαμε το βγάζουμε μόνοι μας, είτε θα το εκχωρούσαμε σε ξένες εταιρείες. Οι κάτοχοι των ομολογιών θα δικαιούνταν να παραλάβουν στη λήξη τους (πχ μετά 1, 2, 3 ή περισσότερα χρόνια) την ποσότητα του νικελίου που θα αναγράφονταν στο ομόλογο στην προσυμφωνημένη τιμή. Εμείς ως χώρα ωφελούμαστε γιατί εισπράττουμε σήμερα κάτι που θα πουλήσουμε αργότερα κι ο αγοραστής ωφελείται από την τεράστια έκπτωση, γι' αυτό και πληρώνει σήμερα παρότι θα παραλάβει στο μέλλον. Επιπλέον ο προμηθευτής του νικελίου που το προαγοράζει μέσω των ομολόγων, εκτός του ότι πετυχαίνει καλή τιμή, τη σταθεροποιεί γλιτώνοντας μελλοντικούς κινδύνους και κυρίως σταθεροποιεί την τροφοδοσία του εξασφαλίζοντας ομαλότητα παραγωγής. Η ελάχιστη γνώση της παγκόσμιας αγοράς καταδεικνύει τη ασφάλεια του εγχειρήματος. Ακόμα κι αν δεν θέλαμε πάντως να βγάλουμε τόσα πολλά μόνο από το νικέλιο, ας βγάζαμε μόνο στο 1%, ας βγάζαμε μόνο 240 δις από το νικέλιο. Θα μπορούσαμε όμως να κάνουμε το ίδιο για το πετρέλαιο, το φυσικό αέριο, το αλουμίνιο, το λιγνίτη και να αποκτήσουμε πολύ περισσότερα έσοδα. Αντί να τα εκχωρούμε και να περιμένουμε να εισπράξουμε στο απώτερο μέλλον ψίχουλα διασπαθισμένα από ύποπτες και σκοτεινές συμβάσεις αμαρτωλών δικτύων, μπορούμε να εισπράττουμε άμεσα μετρητά με διαφάνεια. Με ομολογίες.

Άλλωστε δεν είναι κάτι καινούργιο. Από την αρχαιότητα ήδη χρησιμοποιείται αυτή η μέθοδος και από το δημόσιο και από τον ιδιωτικό τομέα, από τους προγόνους μας. Στην Ευρώπη χρησιμοποιείται σίγουρα κατά κόρον τους τελευταίους αιώνες με διάσημη επιτυχία. Αυτό μάλιστα κάνουν σήμερα και οι μεγάλες διεθνείς επιχειρήσεις. Μια πετρελαϊκή εταιρεία, για παράδειγμα, που θέλει να αντλήσει πετρέλαιο, εκδίδει εταιρικές ομολογίες (με διάφορους τρόπους και με ποικιλία εργαλείων) οπότε ουσιαστικά προεισπράττει δολάρια σε ειδικές τιμές πετρελαίου που θα αντλήσει και θα πουλήσει στο μέλλον. Έτσι με τα χρήματα που εισπράττει σήμερα χρηματοδοτεί την επένδυση μέσω της οποίας θα αντλήσει το προϊόν που θα πουλήσει αύριο. Με αυτό τον τρόπο κερδίζουν όλοι. Κερδίζει η εταιρεία που προεισπράττει, κερδίζουν κι οι επενδυτές που προπληρώνουν. Γιατί να μην κερδίσει κι η χώρα μας;

Βέβαια θα αναρωτηθεί ίσως κάποιος, μα τόσα χρόνια δεν βρέθηκε

ένας σεβάσμιος καθηγητής οικονομολόγος να ενημερώσει το λαό; Καλά οι πολιτικοί και οι παρατρεχάμενοι τους. Οι επιστήμονες όμως; Δεν ήξεραν για τα ομόλογα; Μα το έκαναν με μεγάλη μαεστρία με τα ομόλογα χρέους όμως, όχι νικελίου. Εκεί ήξεραν να εκδώσουν και να διαθέσουν όχι απλά ομόλογα αλλά και πλέον πολύπλοκα, δομημένα. Δεν αφορούσαν όμως εισπράξεις έναντι μελλοντικών πωλήσεων, αφορούσαν εισπράξεις δανεικών έναντι μελλοντικού χρέους, με καπέλο καινούργιο πάνω στο παλιό χρέος.

Τόσοι και τόσοι φωστήρες βρέθηκαν σε καίριες θέσεις, εισέπραξαν υπέρογκες αμοιβές για τα φώτα τους, απόλαυσαν τιμές, ταξίδια, ανέσεις, αξιώματα και δεν ένιωσε ένας την ανάγκη να φωνάξει στους Έλληνες ότι μπορούμε να ξεχρεώσουμε αύριο το πρωΐ; Ότι δεν είχαμε ποτέ την ανάγκη, όχι να μπούμε στα μνημόνια, αλλά να μην χρεωθούμε καν; Ότι θα μπορούσαμε να διατηρήσουμε την αξιοπρέπεια μας, την ανεξαρτησία μας και την ευμάρεια μας; Φοβόντουσαν μη χάσουν την καλοπέραση τους; Ας μιλούσαν όταν είχαν πάρει σύνταξη. Φοβόντουσαν για τη ζωή τους; Ας μιλούσαν όταν πια είχαν γεράσει. Ο Ζολώτας, για παράδειγμα, έφτασε 90 χρονών, τι τον εμπόδιζε να μιλήσει; Αυτόν θα τον άκουγαν όλοι οι Έλληνες. Αλλά πόσοι και πόσοι άλλοι δεν πέρασαν που ο λαός τους εμπιστεύτηκε και τους άκουσε. Γιατί δεν τον συμβούλεψαν σωστά; Φοβόντουσαν τους ξένους; Ας ενημέρωναν τον λαό κι ας αποφάσιζε αυτός για τα περαιτέρω. Στο κάτω κάτω το χρώσταγαν στην κοινωνία να μιλήσουν. Οι Έλληνες από το υστέρημα τους τούς τάϊζαν όλους αυτούς όλα αυτά τα χρόνια.

Ίσως βέβαια η απάντηση σε αυτά τα ερωτήματα είναι πρόδηλη. Εγώ πάντως δεν θα απαντήσω για λογαριασμό κανενός. Δεν θα είμαι εγώ που θα μιλήσω για προδοσία, μειοδοσία, εκμαυλισμό, διαφθορά, ανηθικότητα, εκπεσμό. Ο κάθε πολίτης ας δώσει την απάντηση που εκείνος κατά συνείδηση κρίνει.

Η γνώση όμως σήμερα υπάρχει. Αν από το νικέλιο μπορούμε να ωφεληθούμε άμεσα τόσο πολύ φανταστείτε να βάλουμε στη συνάρτηση το πετρέλαιο, το φυσικό αέριο, το χρυσό, το ασήμι, το σίδηρο, το αλουμίνιο, τους λιγνίτες, τις ζωοτροφές, τα τρόφιμα και τον αστείρευτο πλούτο της πατρίδας μας. Φανταστείτε να βάλουμε στη συνάρτηση τον πολιτισμό μας. Με ποιο τρόπο; Σας είπα έναν κι υπάρχουν πολλοί άλλοι ακόμη. Το σίγουρο είναι ότι διαθέτουμε ως

έθνος σπουδαία μυαλά. Θα τα χρησιμοποιήσουμε; Οίδομεν._ (δγκ)

Το φάντασμα της ιστορίας

Το παρελθόν σκορπά διαρκώς την αύρα του στο παρόν σαν φάντασμα, το φάντασμα της ιστορίας. Στις ανθρωποβόρες δίνες που σχηματίζονται από τις πράξεις των ισχυρών κρατών του σήμερα, καθρεπτίζεται το πρόσωπο της δικής τους ιστορίας θυμίζοντας τους το χθες, αλλά οι σώφρονες λαοί που συνομιλούν με το παρελθόν μπορούν αν αφουγκραστούν σωστά να αποφύγουν τη νέμεση.

Την ιστορία όμως εκτός από τους λαούς διαμορφώνουν κι οι ηγέτες. Όταν λαός και ηγέτες ταυτίζουν τη σωφροσύνη με την ηθική τότε τα κράτη προκόβουν και ξεπερνούνε τους κάβους της μοίρας. Αλλά αυτό προϋποθέτει θάρρος. Θάρρος κι αυτογνωσία. Ότι ισχύει για κάθε χώρα, ισχύει κυρίως για τους ισχυρούς. Γιατί τα μεγάλα κράτη κάνουν μεγάλα καλά αλλά και μεγάλα κακά. Γι’ αυτό οφείλουν να είναι διπλά θαρραλέα και τίμια πρωτίστως με τον εαυτό τους ώστε να είναι δίκαια με τους μικρούς. Αλλιώς παύουν να είναι μεγάλα έθνη και μικραίνουν. Τους μικραίνει η ιστορία.

Για παράδειγμα όταν το 1854 οι Έλληνες, με μπροστάρηδες τους Σουλιώτες του Αγρινίου, απελευθέρωναν ξανά την Ήπειρο και βάδιζαν προς τα Ιωάννινα, οι φίλες και σύμμαχοι Αγγλία και Γαλλία επενέβαιναν στρατιωτικά κατά της Αθήνας και του Βόλου για να υπερασπίσουν την Τουρκία, ενώ Γερμανία και Ρωσία σφύριζαν αδιάφορα. Το ίδιο έγινε επανειλημμένως στην Κρήτη και σε άλλα μέρη ελληνικά. Βέβαια όλες αυτές οι χώρες, λίγο ή πολύ μας βοήθησαν σε άλλες περιπτώσεις, πάντα όμως κατά το δικό τους συμφέρον. Η Ρωσία σήμερα λοιπόν πριν θυμώσει με την αρχαία φίλη και σύμμαχο Ελλάδα πρέπει πρώτα να δει την κοινή μας ιστορία. Μας βοήθησε η Ρωσία, ναι, αλλά μας πρόδωσε κιόλας. Στα Ορλωφικά, στην Επανάσταση, στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Εκεί που πολεμάγαμε ως σύμμαχοι, κοιτώντας το συμφέρον της, μας εγκατέλειπε ή και κάποιες φορές βοηθούσε κιόλας τον εχθρό μας. Στο Δεύτερο Παγκόσμιο έγινε σύμμαχος της Γερμανίας. Ποια ήταν η κατάληξη; Έφταιγε και

τότε η εκστρατεία μας στην Ουκρανία το 1919; Μα γιατί την είχαμε κάνει; Για να ανταποδώσουμε στη φίλη την παλιά βοήθεια. Να τη βοηθήσουμε να μην κατακτηθεί από τους Μπολσεβίκους. Ποιοι είχανε εξοπλίσει ως αστακούς, με υπερσύγχρονα και βαρέα όπλα, τους Μπολσεβίκους στην Ουκρανία τότε; Οι Γερμανοί. Ποιοι εξοπλίζουν τους Ουκρανούς εκατό χρόνια μετά; Τώρα πια οι Ρώσοι ξέρουν ότι αν τα είχαμε καταφέρει τότε, το 1919, σήμερα δεν θα υπήρχε το Ουκρανικό πρόβλημα. Φταίμε εμείς που δεν τα καταφέραμε; Όχι! Φταίνε οι άλλοι σύμμαχοι μας οι Γάλλοι κι οι Άγγλοι που μας εγκατέλειψαν παρασυρμένοι τότε από άφρονες ηγέτες και που τελικά η αποτυχία τους οδήγησε την Ευρώπη στη συμφορά του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου όπως και στην εξάπλωση του Κομμουνισμού. Το 1919 όμως εμείς δεν τα παρατήσαμε. Μπορεί να αποτύχαμε στη Ρωσία αλλά τα καταφέραμε στη Ρουμανία. Γιατί σήμερα αποκρύπτεται ότι ο ελληνικός στρατός το 1919 γλίτωσε τη Ρουμανία από τα δόντια των Μπολσεβίκων. Αν το ξεχνούν όμως οι διάφοροι ειδήμονες το θυμάται πάντα ο φίλος λαός της Ρουμανίας, ιδίως αφού είχε την ατυχία αυτό που γλίτωσε το 1919 χάρη στους Έλληνες, να το πάθει το 1945 όταν οι Έλληνες, χαμένοι στον εμφύλιο τους, δεν μπορούσαν να βοηθήσουν ξανά.

Γιατί πως φέρθηκε η Ρωσία όταν η φορά της ιστορίας την έφερε ηγέτιδα δύναμη στη μισή Ευρώπη; Φέρθηκε αλαζονικά ως δυνάστης, όχι ως προστάτης. Θα μου πείτε φταίνε οι Μπολσεβίκοι, ναι. Άλλωστε το βαρύτερο τίμημα το πλήρωσε πρώτα και κυρίως ο ίδιος ο Ρωσικός λαός, σωστό, αλλά το φάντασμα της ιστορίας δεν επιτρέπει σήμερα στις χώρες που υπέφεραν από τον Κομμουνισμό να δουν τη Ρωσία χωρίς φόβο. Μεταξύ δυο αφεντάδων, προτιμάται συνήθως ο λιγότερο γνωστός.

Γιατί το αντίστροφο συμβαίνει στο άλλο μισό της Ευρώπης που είχε για προστάτη τις ΗΠΑ. Πως φέρθηκαν όμως οι ΗΠΑ; Οι λαοί της δυτικής Ευρώπης αγαπούν τους Αμερικάνους ή τους φοβούνται; Οι ΗΠΑ όμως φέρθηκαν κι αυτές αλαζονικά ως δυνάστης κι όχι ως σύμμαχος. Κοιτούσαν κοντόφθαλμα το συμφέρον τους ακόμα κι αν ζημίωναν τους αποδεδειγμένα φίλους τους προς όφελος των αποδεδειγμένα εχθρών τους. Η Ελλάδα για παράδειγμα, ολοκαύτωμα στην πάλη των εθνών για ελευθερία, τιμωρήθηκε από τους ισχυρούς συμμάχους της με οικονομική υποδούλωση. Οι ΗΠΑ

μας πούλησαν στην Κύπρο, στο ζήτημα των Σκοπίων και ενίσχυσαν σκανδαλωδώς με κάθε μέσο την Τουρκία. Πως λοιπόν οι ΗΠΑ θα θυμώσουν με τη φίλη και σύμμαχο Ελλάδα αν αυτή δεν μπορέσει να τους κάνει όλα τα χατήρια;

Οφείλουν οι ΗΠΑ να σκεφτούν ότι οι πλέον φιλομερικανές χώρες σήμερα είναι τα Σκόπια, η Αλβανία, η Βουλγαρία. Σε αυτές θα ποντάρει αν χρειαστούν βοήθεια σε κάποια στροφή της ιστορίας; Η τύχη δεν κρατά για πάντα και κάποιες φορές θυμώνει. Κάποιες φορές τα σχέδια, όσο καλά κι αν είναι ανατρέπονται από απρόβλεπτους παράγοντες. Οι ηγέτες όμως δεν επαρκούν στα δύσκολα και ιδίως οι αργυρώνητοι λυγίζουν. Στα δύσκολα, είναι ο λαός που βγάζει τα κάστανα από τη φωτιά, με ηγέτες ηθικούς κι όχι ηγέτες φαύλους που είναι τυφλοί υπηρέτες στα εύκολα όταν ρέει το χρήμα αλλά εξαφανίζονται όταν τα σύννεφα πυκνώνουν. Τι θα κάνουν τότε οι ΗΠΑ, όταν θα χρειαστούν τη βοήθεια αληθινών φίλων που πέφτουν στη φωτιά, όχι για τον πλούτο αλλά για τα ιδανικά; Οι Έλληνες έχουν πολλές φορές αποδείξει ότι δεν πολεμούν για το συμφέρον τους, ενίοτε ούτε καν για τη νίκη. Πολεμούν ακόμα κι αν ξέρουν ότι θα χάσουν. Πολεμούν για το πιστεύω τους. Αν δεν με πιστεύουν οι Αμερικάνοι, ας πιστέψουν τους πατεράδες τους. Ας διαβάσουν τι έγραψαν εκείνοι οι Αμερικανοί για τους Έλληνες, εκείνοι που πολέμησαν στο πλάι τους για τα κοινά ιδανικά τους.

Σήμερα όμως ποιος είναι ο κύριος σύμμαχος των ΗΠΑ στην Ευρώπη; Σε ποιον στηρίζονται αν τύχει και κινδυνέψουν; Στη Γερμανία. Αν για κάποιο λόγο λοιπόν οι ΗΠΑ δώσουν τον υπέρ πάντων αγώνα θα περιμένουν βοήθεια από τη Γερμανία, την Αγγλία, τη Γαλλία, την Ιαπωνία. Θα περιμένουν οι Αμερικανοί αυτές οι χώρες να θυσιαστούν για να παραμείνουν οι ΗΠΑ ισχυρές. Είναι όμως αυτό σώφρον; Γιατί που αλλού θα στραφούν; Στη Λατινική Αμερική; Ποια χώρα εκεί θα στενοχωρηθεί αν κινδυνέψουν οι ΗΠΑ; Η Νικαράγουα; Πόσες χώρες στενοχωρούνται τώρα που κινδυνεύει η Ρωσία; Πόσες χώρες στήριξαν την Αγγλία το 1940 όταν χαροπάλευε; Ούτε καν οι ίδιες οι ΗΠΑ δεν ανακατεύονταν. Έστελναν βέβαια εφόδια στην Αγγλία, αλλά έστελναν και στη Γερμανία. Μέχρι το Περλ Χάρμπορ οι ΗΠΑ ήταν ένας επιτήδειος ουδέτερος. Μόνη η Ελλάς πολέμησε μέχρις εσχάτων στο πλευρό της Αγγλίας. Ο ελληνικός λαός μάλιστα συνέχισε να μάχεται μόνος, ακόμα κι όταν ξέμεινε από ηγέτες, μέχρι

της τελικής νίκης. Της κοινής νίκης με την Αγγλία που χάρη στην Ελλάδα γλίτωσε το 1940 τη Μέση Ανατολή χωρίς την οποία δεν θα είχε καύσιμα να κινηθεί. Της κοινής νίκης με την Ρωσία που το 1941 χάρη στην Ελλάδα γλίτωσε το Στάλινγκραντ και μαζί με αυτό γλίτωσε τα δικά της καύσιμα. Ήταν το συμφέρον της Ελλάδας που την ώθησε να γίνει ολοκαύτωμα για να προφυλάξουν τα καύσιμα τους και τελικά να σωθούν Αγγλία και Ρωσία; Όχι. Ήταν το ύψιστο ιδανικό της ελευθερίας. Ελευθερία ή θάνατος, είναι το εθνικό σύνθημα που μας κληροδότησαν οι παππούδες μας και που το ξόφλησαν στο ακέραιο με το αίμα τους. Πως μας το ξεπλήρωσαν οι φίλοι και σύμμαχοι Άγγλοι και Ρώσοι; Με τον ελληνικό εμφύλιο όπου χιλιάδες Έλληνες σπρώχτηκαν στο αλληλοφάγωμα για να εξυπηρετηθούν τα δικά τους ξένα συμφέροντα. Οι Άγγλοι μάλιστα διέπραξαν επίσης το ανοσιούργημα της Κύπρου όπου κρέμαγαν και έκαιγαν άναντρα ζωντανούς Έλληνες λίγα μόλις χρόνια αφού εκατομμύρια Έλληνες πολέμησαν και σκοτώθηκαν πλάι πλάι με τους φίλους και σύμμαχους Άγγλους. Γιατί; Γιατί οι Έλληνες ήθελαν να είναι ελεύθεροι και στην Κύπρο. Η Αγγλία όμως κοίταξε κοντόφθαλμα το συμφέρον της. Αγνόησε τα ιδανικά της και σκότωσε τους φίλους της Έλληνες κι ενίσχυσε τους εχθρούς της Τούρκους που της είχαν γυρίσει την πλάτη όταν αυτή κινδύνευε και παρακαλούσαν για βοήθεια. Που είναι όμως σήμερα η Αγγλία; Πόσο μεγάλο κράτος είναι; Οι ΗΠΑ που πήραν τη θέση της στο δυτικό στρατόπεδο, έμαθαν από τα λάθη της;

Αν βέβαια τη θέση της σωφροσύνης στο μυαλό των Αμερικάνων έχει καταλάβει η αλαζονεία, αν πιστεύουν ότι είναι υπερανθρωπίνως απρόσβλητοι, ας διαβάσουν τον Πελοποννησιακό Πόλεμο. Οι Έλληνες την πάτησαν πρώτοι από όλους και μάλιστα πολλές φορές. Μέχρι που έγιναν μικροί και ταπεινοί. Μέχρι που κύλησαν στο βάραθρο της ιστορίας και χρειάστηκε να χύσουν ποτάμια το αίμα τους μέχρι να ξαναδούν το φώς των εθνών. Έπαθαν κι έμαθαν τον τρόπο. Ας σκύψουν οι μεγάλοι να τον μάθουν κι αυτοί χωρίς να πάθουν. Ισχύει άλλωστε πάντα η θουκυδίδειος ρήση: «το μέλλον άδηλον και άστατη η τύχη του πολέμου».

Η ψυχεγέρτις Ελλάς πολεμώντας για τα ιδανικά της και καταβάλλοντας βαρύ τίμημα, δεν διέσωσε απλά την τιμή και την ύπαρξη της, αλλά αναπτύχθηκε όταν μες το βαθύ σκοτάδι

πετάχτηκαν φωτισμένοι ηγέτες από τα σπλάχνα του Έθνους που την ανόρθωσαν αλλάζοντας τη ροή της ιστορίας. Στις μέρες μας; Οίδομεν._ (δγκ)

Ανοησίες

Ανοησίες εις το τετράγωνον! Δεν μας έφταναν ένα σωρό αρλούμπες από φευτοεπιστήμονες του ιατρικού κλάδου που την τελευταία διετία ρύπαναν τα αφτιά μας, έχουμε τώρα και ορυμαγδό ανοησιών από το φάσμα της γεωπολιτικής με αφορμή τις τρέχουσες εξελίξεις. Μπορεί, μέσα στον κυκεώνα της παπαρολογίας, να ίπτανται και τρεις τέσσερις σωστές φωνές, αλλά μαζί με αυτές χάνεται η ουσία. Παρά τις κραυγές και τις ατέλειωτες αναλύσεις δεν ακούγεται η στερεότερη πραγματικότητα. Ο πόλεμος παράγει δίκαιο. Για τον νικητή βέβαια, αφού το δίκαιο, άρα και το άδικο είναι, όπως τα περισσότερα πράγματα στην εφήμερη ζωή μας, σχετικά.

Αλλιώς η Ρωσία θα έπρεπε να επιστρέψει την Ταυρίδα, η Ιταλία τη Σικελία, η Αγγλία να δώσει πίσω τη Σκωτία, οι ΗΠΑ το Νέο Μεξικό, η Γερμανία να μοιράσει τα μισά εδάφη της σε Βαυαρία, Αυστρία, Σουηδία, Τσεχία, Πολωνία, αν της χρωστάει ακόμη ή κι εγώ δεν ξέρω που αλλού, η Τουρκία να γυρίσει στα βάθη της Ανατολής και πάει λέγοντας… Αν ο πόλεμος δεν παρήγαγε δίκαιο δεν θα υπήρχε ειρήνη. Γι' αυτό στο τέλος κάθε πολέμου ο νικητής υπαγορεύει κι ο ηττημένος αποδέχεται τις συνθήκες που πλέον όλοι αποδέχονται ως δίκαιο. Μέχρι την επόμενη φορά που κάποιος θα θελήσει να βελτιώσει τη ζωή του. Πότε συμβαίνει αυτό; Όταν το νέο διεκδικεί τη θέση του παραμερίζοντας το παλιό. Έτσι δεν συμβαίνει στη φύση; Όταν κάτι σαπίζει, φυτρώνει στη θέση του κάτι άλλο που πολλές φορές χρειάζεται να παλέψει για την επιβίωση του. Στον κόσμο μας επιβιώνει ο ισχυρότερος. Απόδειξη είναι ο κάθε ένας άνθρωπος από μόνος του, αφού είναι το αποτέλεσμα του ισχυρότερου σπερματοζωαρίου που πάλεψε και υπερίσχυσε έναντι εκατοντάδων χιλιάδων άλλων που απλά έχασαν την ευκαιρία τους κι εξαφανίστηκαν.

Αν πάλι δεν μπορείτε να δείτε τόσο βαθιά, παρατηρήστε τα κριάρια. Κουτουλιόνται μέχρι το ένα από τα δυο να υποκύψει στον πόνο του και να αποδεχτεί τη δικαιοσύνη της φύσης. Αλλά είναι αυτό δίκαιο; Αλλά μήπως είναι κι άδικο; Τι θα έπρεπε δηλαδή; Να ζευγαρώνει ο

πιο μαλθακός ή πιο εύρωστος; ή είναι πιο δίκαιο να ζευγαρώνει ο πιο πλούσιος, ο πιο όμορφος, ο πιο τυχερός, αυτός που έχει γνωριμίες ή που είναι του κόμματος, αυτός που έχει μπάρμπα στην Κορώνη ή αυτός που έχει την μακρύτερα μύτη; Εσείς ποιον ή ποιαν θα διαλέγατε; Αν η απάντηση είναι υποκειμενική τότε το δίκαιο είναι σχετικό. Μα θα ρωτήσει κάποιος… γιατί να τσακώνονται τ' αρσενικά; δεν διαλέγει το θηλυκό; Ναι! Γι' αυτό ακριβώς κουτουλιόνται τα κριάρια, γιατί τα θηλυκά γουστάρουν τους σφριγηλούς. Όχι όλα βέβαια γιατί υπάρχουν και θηλυκά που θέλουν άλλα πράματα. Γι' αυτό και κανείς δεν χάνεται στη φύση αμέσως, αφού πολλές και πολλοί βολεύονται με εναλλακτικές. Ο έρωτας πάντως, ακόμα και στην εποχή μας, αποστρέφεται τη δημοκρατία και το δίκαιο. Οι δυνατοί πάνε με τους δυνατούς, οι όμορφοι με τους όμορφους κι οι αδύνατοι με τους αδύνατους, συνήθως, με κάποιες εξαιρέσεις. Μέχρι τη στιγμή που τους καταβάλει όλους ο πανδαμάτωρ χρόνος, δίχως εξαιρέσεις.

Το ίδιο συμβαίνει και στους λαούς. Μόνο που ο χρόνος ανανέωσης είναι κατά πολύ μεγαλύτερος από τη διάρκεια ζωής ενός ατόμου, γι' αυτό και οι άνθρωποι αδυνατούν να το συνειδητοποιήσουν. Οπότε κάθε φορά που ξεσπάει μια συμφορά το πλήθος αναρωτιέται έκπληκτο: γιατί; Μα… γιατί αυτή είναι η φύση του κόσμου που ζούμε! Ο ισχυρός τρώει τον αδύνατο όταν πρέπει να ζήσει.

Μα θα μου πείτε, είναι ο πόλεμος αναπόφευκτος; Δεν μπορούν οι άνθρωποι να ζήσουν ειρηνικά δίχως να μακελεύονται; Ναι! Μπορούν! Τα κριάρια δεν έχουν επιλογή, αλλά οι άνθρωποι μπορούν αν το θελήσουν να καταργήσουν τους πολέμους. Είναι προικισμένοι από το Θεό με μυαλό και καρδιά που αν τα καλλιεργήσουν μπορούν να γίνουν ανώτεροι άνθρωποι που αποστρέφονται τη βία. Αυτό όμως προϋποθέτει πολιτισμό. Πολιτισμό πνευματικό όμως, όχι υλιστικό. Πολιτισμό και παιδεία που να παράγει ανθρώπους ευγενείς που τρέφουν και φροντίζουν εκτός από το σώμα τους, την ψυχή και το πνεύμα τους.

Η σύγχρονη ανθρωπότητα έχει τέτοιον πολιτισμό; Υπάρχουν σήμερα δίκαια έθνη; Υπάρχουν έστω δίκαιοι άνθρωποι σε τέτοιο ποσοστό που να μπορούν να επηρεάσουν τις μάζες; Υπάρχει σήμερα πνευματικότητα στις κοινωνίες;

Πώς να αποφευχθεί ο πόλεμος; Από ποιους; Ποιοι λαοί είναι σήμερα ανώτεροι της ύλης; Ποιες κοινωνίες αποστρέφονται το περιττό και θα παραχωρούσαν με χαρά το περίσσευμα τους στους αδύνατους και τους κατατρεγμένους; Πως θα καταργηθεί ο πόλεμος; Με τα εμβόλια; ή με την τεχνολογία; Μα, ανόητοι άνθρωποι, η τεχνολογία δίχως ψυχή δεν μπορεί να γίνει επιστήμη, μένει απλά μια εφήμερη τέχνη. Η τεχνολογία, δίχως ψυχή και πνεύμα, είναι αυτή ακριβώς που υπηρετώντας τυφλά την ύλη έκανε σήμερα τον πόλεμο πιο καταστροφικό κι επικίνδυνο από ποτέ. Αυτή θα μας σώσει;

Ψευτοηθικοί, ψευτοφιλάνθρωποι, ψευτοδίκαιοι, ψευτοεπιστήμονες υπάρχουν πολλοί σήμερα που η ψευτιά περισσεύει στις ανθρώπινες κοινωνίες. Όσο οι λαοί είναι σύνολα ατόμων άπληστων, υποκριτών και φαύλων, τόσο ο πόλεμος θα θερίζει το σάπιο σαν φωτιά το καλοκαίρι σε δάσος που τα γέρικα κλαριά εμποδίζουν τη ζωή ν' ανθίσει.

Αν σήμερα έχει ήδη ξεκινήσει ένας ακόμη παγκόσμιος πόλεμος μένει να το δούμε κι όσοι από εμάς προλάβουν ίσως δούνε και τον νικητή, αυτόν που θα επιβάλει το δίκαιο του μέλλοντος, μέχρι την επόμενη πυρκαγιά. Οίδομεν._ (δγκ)

1992

Πίσω στο μακρινό 1992, το καλοκαίρι που έκλεινα τα 18 μου χρόνια συνέβη το εξής περιστατικό. Ένα μεσημέρι που γύριζα με το ποδήλατο στο σπίτι από το σιδεράδικο, την πατρική επιχείρηση, μια παρέα μικρών παιδιών μου φώναξε κοροϊδευτικά: «αστρονομία»! Τι συνέβαινε;

Εκείνη την εποχή και συγκεκριμένα από το 1990 η περιοχή μας κατακλύζονταν από αλβανούς λαθρομετανάστες που εκμεταλλευόμενοι τα ανοιχτά σύνορα αναζητούσαν την τύχη τους στη χώρα μας. Από τις πρώτες πόλεις που βρήκαν αποκούμπι ήταν η δική μου. Θυμάμαι πολύ καλά ομάδες λεπτών κακοντυμένων ξανθών ανδρών να περπατάνε όταν έδυε ο ήλιος ο ένας πίσω από τον άλλο φεύγοντας από τη δυστυχία της πατρίδας τους. Καθώς το σιδεράδικο ήταν πάνω στο δημόσιο δρόμο έβλεπα καθημερινά τις

ορδές των πεινασμένων να μεγαλώνουν. Μου φαίνονταν μάλιστα όλοι ίδιοι, μια κοψιά, έτσι όμοιοι όλοι τους αδύνατοι, ξανθοί με ένα παλιό πουκάμισο κι ένα παλιό παντελόνι. Περπατούσαν την νύχτα και κρύβονταν την ημέρα. Καθώς όμως τότε ούτε η αστυνομία ούτε κανείς άλλος τους ενοχλούσε σιγά σιγά ξεθάρρευαν και ζητούσαν δουλειά και σε μας, στο σιδεράδικο. Απασχολήσαμε κάμποσους αλλά για λίγο, δεν ήξεραν τη δουλειά. Δυο τρεις όμως έκατσαν να μάθουν, ένας τους μάλιστα δούλεψε κοντά μας για χρόνια, έμαθε τη δουλειά, πρόκοψε, παντρεύτηκε άνοιξε δικό του σιδεράδικο κι έμεινε μόνιμα στην πόλη. Οι πολλοί ήταν τότε απλά περαστικοί.

Προς τιμή τους, απολύτως κανένας τους δεν δέχονταν ελεημοσύνη. Είτε λεφτά τους έδινες, είτε φαγητό, είτε παπούτσια δεν δέχονταν να τα πάρουν έτσι. Ρίχνονταν αμέσως στη δουλειά, ότι να ΄ναι δουλειά, να σκουπίσουν, να ξεχορταριάσουν να κάνουν κάτι για να δικαιολογήσουν αυτό που έπαιρναν. Μάταιη ήταν η προσπάθεια να καταλάβουν ότι αυτό ήταν αρχαία υποχρέωση μας, να βοηθάμε τον διαβάτη, τον ξένο, τον ικέτη. Να πεινάει ξένος; Να διψάει περαστικός; Άνοιξαν φιλόξενες οι πόρτες όλων των χωριών του νομού. Χάρηκαν και τα γερόντια που έβλεπαν νέους ανθρώπους. Η νεολαία των χωριών, που ήδη από τότε ερημώνονταν, έφευγε για τις πόλεις αφήνοντας πίσω τους γονείς να γερνάνε μαζί με τα σπίτια που πάλιωναν και τις αυλές που χορτάριαζαν. Δάκρυζαν τα γερόντια με το δράμα των Αλβανών, δάκρυζαν κι αυτοί με την απρόσμενη καλοσύνη. Αλλά δεν δέχονταν χαρίσματα! Ρίχνονταν αμέσως στη δουλειά. Το φαγητό, τα ρούχα, η στέγη που τους έδιναν δεν ήταν γι' αυτούς ελεημοσύνη αλλά αμοιβή για την εργασία τους, ότι εργασία και να ήταν. Ξεχορτάριασαν τότε οι αυλές κι ασπρίστηκαν τα χωριά του τόπου μετά από χρόνια. Η εικόνα αυτή αμαυρώθηκε όμως από κάποιους Αλβανούς που σαν χόρτασαν στα φτωχά χωριά κι αναζήτησαν καλύτερη τύχη στις μεγαλύτερες πόλεις έκλεβαν τα γερόντια φεύγοντας. Αυτές οι κλοπές ανησύχησαν την τοπική κοινωνία ήδη από το 1992 κι η αστυνομία άρχιζε να κάνει ελέγχους. Οι Αλβανοί στη θέα και μόνο αστυνομικών εξαφανίζονταν τρέχοντας. Μη μπορώντας όμως να προφέρουν καλά τη λέξη αντί για αστυνομία έλεγαν «αστρονομία», λέξη που αρκούσε από μόνη της να τους τρομάξει.

Εκείνα τα μικρά παιδιά λοιπόν, το μακρινό 1992, μου φώναζαν σαν

μ' είδαν στο ποδήλατο «αστρονομία» για να με τρομάξουν και να γελάσουν με την τρομάρα μου. Τα μικρά παιδιά λατρεύουν να κάνουν κάποιον να τρομάζει και να γελούν. Αν είναι μια στρακαστρούκα ή ένα μπαλόνι που σκάει ή η λέξη αστρονομία καθόλου δεν τα νοιάζει. Γι' αυτό κι απογοητεύτηκαν όταν δεν τρόμαξα με το αστείο τους και συνέχισαν το παιχνίδι τους σαν να είχαν μόλις πετάξει ένα δυναμιτάκι που δεν έσκασε. Ένιωσα τότε ένα παράξενο συναίσθημα, απροσδιόριστο, που δεν μπορούσα να κατανοήσω και χρειάστηκε να περάσουν 30 χρόνια, να φτάσουμε στο 2022 για να το καταλάβω. Τόσο ισχυρό που τράβηξε τη σκέψη μου από τα αποτελέσματα των πανελληνίων εξετάσεων που πήγαινα να δω έχοντας φύγει βιαστικά απ' τη δουλειά καβαλώντας το ποδήλατο. Όμως ούτε με είχε πειράξει ούτε βέβαια με είχε φοβίσει. Αν και με την κούραση που είχα από το σιδεράδικο κι από το πεντάλ στην ανηφόρα κι Αλβανός να ήμουν αμφιβάλλω αν θα μπορούσα να τρέξω, ακόμα κι αν ήθελα. Τι ήταν όμως αυτό που μπέρδεψε τα παιδιά; Μήπως ήταν τα ξανθά μου μαλλιά; Ήμουν τότε κατάξανθος, αλλά δεν ήταν αυτό. Ήταν κάτι άλλο. Αυτό που μου γέννησε εκείνο το απόκοσμο απροσδιόριστο συναίσθημα που μου πήρε 30 χρόνια να καταλάβω. Μόλις κατάλαβα τι ήταν αυτό που μπέρδεψε τα παιδιά τότε κατάλαβα και τι ένιωσα. Εκείνο το συναίσθημα πριν 30 χρόνια, εκείνη η απροσδιόριστη λύπη ήταν μια γεύση για την κατάντια του ελληνισμού που έρχονταν, σ' αυτά τα 30 χρόνια που ακολούθησαν, που τότε ήταν μέλλον και σήμερα παρελθόν.

Αυτό το συναίσθημα το γέννησε η αιτία που μπέρδεψε τα παιδιά. Αυτή η αιτία ήταν τα λερωμένα μου ρούχα. Αφού από μικρό κι από τρελό μαθαίνεις την αλήθεια, τι μαθαίνουμε από εκείνα τα παιδάκια; Ότι ήδη στο μακρινό 1992 τα παιδάκια δεν ήταν μαθημένα να βλέπουν νέους Έλληνες με λερωμένα ρούχα. Ήδη από τότε νέος με μουτζουρωμένα χέρια σήμαινε Αλβανός. Οι Έλληνες δεκαοχτάρηδες δεν λέρωναν τα χέρια τους. Η δυστυχία όμως είναι ότι ενώ Έλληνες κι Ελληνίδες άσπριζαν τα χέρια τους, μαύριζαν την ψυχή τους. Γιατί τι έκαναν το χρόνο που εξοικονομούσαν απέχοντας από εργασία; Τάιζαν το κορμί τους κάθε λογιώ σκουπίδι, βούτηξαν στην ύλη τόσο πολύ που αρσενικοί και θηλυκοί γίναν ένα γκρίζο αρσενικοθήλυκο κουβάρι. Αυτή τη θολούρα που σήμερα στα 2022 θέλουν να επιβάλουν σε όλους όσους αρνούνται τη δική τους επιλογή.

Το να δουλεύεις ήδη τη δεκαετία του '90 ήταν ντροπή. Μαγκιά ήταν το βόλεμα, η λαμογιά κι η κλεψιά. Της μόδας ήταν μόνο επαγγέλματα παρασιτικά όπως του μπάρμαν. Δούλεψα νέος σαν μπάρμαν και ξέρω. Σιχάθηκα τότε μ' όσα είδαν τα μάτια μου και το γυναικείο είδος και το αντρικό.Θα πει ίσως κάποιος, δεν πρέπει οι νέοι να γλεντάνε; Να κάνουν λάθη; Να κάνουν κι υπερβολές και κραιπάλες ακόμη; Ναι! Κι εγώ έκανα και κάθε έφηβος και κάθε εικοσάρης. Αλλά σε τι κοινωνία; Με τι αρχές; Με τι πρότυπα; Το θέμα όμως είναι ότι εκείνες οι ασχήμιες έγιναν τρόπος ζωής. Εκείνες οι κοπέλες του '90 έγιναν μητέρες κι εκείνα τα αγόρια πατεράδες. Αν είχαν φωνή τα καλντερίμια, οι στέγες και οι παραλίες θα φώναζαν από απόγνωση με ότι έβλεπαν να κάνουν. Όπως θα φώναζαν και σήμερα μ' αυτά που βλέπουν να κάνουν τα παιδιά τους.

Αγέλες αδέσποτων ανήλικων παιδιών σχηματίζονται στο 2022 πια που περιφέρονται μεταμεσονύχτιες ώρες στις πόλεις μας ποιος ξέρει με τι σκοπό. Ούτε οι γονείς τους, ούτε οι δάσκαλοι τους, αν νοιάζονται, μπορούν να τα συγκρατήσουν από την πορεία τους που έχει πάρει πια ιλιγγιώδη ταχύτητα. Αλλά πως; Τι να τους πουν; Αφού κι αυτοί 'καναν τα ίδια. Μετανιώνουν μόνο γιατί δεν έκαναν περισσότερα. Γι' αυτό και βρίθει η κοινωνία μας από μεσόκοπους βαλεντίνους και πουρομπεμπέκες που ψάχνουν με μάτι διψασμένο για ηδονή, όπου να 'ναι κι όπως να 'ναι. Δίχως να σκέφτονται οι ανόητοι γιατί πεινάνε συνέχεια. Γιατί τόσα χρόνια τρώνε δίχως να ρουπώνουν.

Εκείνα τα παιδιά που φώναζαν κοροϊδευτικά «αστρονομία» δεν έγιναν μόνο γονείς, έγιναν και επιχειρηματίες και πρόεδροι και κυβερνήτες. Όμοιοι με το λαό μας κι αυτοί. Φαύλοι. Ένας λαός που ξέμαθε να δουλεύει έχει τους πολιτικούς που του αξίζει, ανεπάγγελτους. Οι αξίες και τα ιδανικά των πολιτικών είναι αυτά της κοινωνίας μας. Τώρα που το μεταναστευτικό φούσκωσε ποτάμι και μας πνίγει φωνάζει ο λαός αλλά δεν φωνάζει πολύ. Γιατί αν φύγουν οι ξένοι ποιος θα δουλέψει; Οι Έλληνες; Μα η πείνα κι η ανάγκη δεν μπορούν να μάθουν σε κάποιον να δουλεύει στα τριάντα του ή στα σαράντα του. Ένας λαός για να μάθει να δουλεύει χρειάζεται να περάσουν χρόνια πολλά. Οι Αλβανοί το διδάχτηκαν με πολύ πόνο. Οι Έλληνες σήμερα ούτε να επιβλέπουν δεν είναι ικανοί, το ξέμαθαν κι αυτό. Για να το καταλάβετε κοιτάξτε τους δρόμους και τα

πεζοδρόμια. Κουτσά στραβά κι ανάποδα. Χαλάνε τα καινούργια ενώ τα παλιά κρατάνε ακόμα γιατί εκείνα τα έφτιαξαν άνθρωποι που ήξεραν να εργάζονται. Γιατί οι σύγχρονοι Έλληνες δεν έγιναν μόνο τεμπέληδες, έγιναν και παλιανθρωπαίοι. Πόσοι συμπατριώτες μας δεν εκμεταλλεύτηκαν δύστυχους μετανάστες; Πόσοι δεν πλούτισαν επαίσχυντα από την ανάγκη τους; Μπορεί οι Έλληνες να στήριξαν την επιβίωση ολόκληρων εθνών αυτά τα τριάντα χρόνια αλλά πολλοί συμπολίτες μας εκμεταλλεύτηκαν τη ανάγκη των ξένων παιδιών που ενώ έρχονταν ικέτες να σωθούν από τη λαίλαπα του κομουνισμού βίασαν το κορμί και τη ψυχή τους. Πόσοι λιγούρηδες δεν αγόρασαν φτηνή ηδονή φτωχών κοριτσιών και αγοριών; Ο σοφός λαός μας λέει όμως πως: «όλα εδώ πληρώνονται».

Βέβαια δεν είναι όλοι οι Έλληνες ίδιοι, ούτε ίδιες όλες οι Ελληνίδες. Ούτε το 1992 ήταν. Υπήρχαν από τότε νέες και νέοι με ποιότητα, με κρίση, με όρεξη για ζωή. Νέες και νέοι που δεν παραδόθηκαν, δεν προσκύνησαν. Η πλειονότητα όμως της κοινωνίας έκλεισε τα αυτιά της στη φωνή της λογικής σήμερα και ζει τις συνέπειες των επιλογών τη συλλογικά. Τα τελευταία 30 χρόνια η κοινωνία μας σταδιακά σταμάτησε να παράγει, να δημιουργεί, να εργάζεται. Βούτηξε στη σπατάλη, τις καταχρήσεις, στη ρουφιανιά. Αλκοόλ, ναρκωτικά και τζόγος κυριαρχούν πια στην ελληνική οικονομία που εξαρτάται ολότελα από την ευσπλαχνία των ξένων δανειστών. Η όποια ευμάρεια διατηρείται ακόμη κι αυτή κρέμεται από τη βούληση των αρχόντων, των πραγματικών αρχόντων που αφού πήραν τον έλεγχο του εθνικού πλούτου τώρα ζητούν εκτός από το σώμα και την ψυχή του έθνους. Ζητάνε την υποταγή του. Δεν το καταλαβαίνει τάχα ο λαός; Μια χαρά το καταλαβαίνει αλλά πώς να αντιδράσει;

Τι να κάνω; Ρωτάει ο δημόσιος υπάλληλος; Πως θα ζήσω; Αναρωτιέται ο κάθε βολεμένος αδούλευτος. Αλήθεια είναι. Ένας άνθρωπος που δεν έχει δουλέψει ποτέ στη ζωή του πως θα συνεχίσει τη ζωή που κάνει τόσα χρόνια και που ακόμη δεν μπορεί να χορτάσει; Ότι του ζητήσουν θα το κάνει προκειμένου να συνεχίσει τη ζωή που ξέρει. Τα παιδιά του; Αμέ! Και στα παιδιά το ίδιο! Γιατί όχι; Εικόνα κι ομοίωση τους είναι. Αν μάλιστα το λένε κι οι αρμόδιοι. Εικόνα κι ομοίωση της κοινωνίας κι αυτοί. Η λογική όμως; Τι λέει η λογική; Αλλά ο λαός μας που εγκατέλειψε τη λογική του 30 χρόνια τώρα δεν μπορεί πλέον να την ασκήσει. Γι' αυτό και προτιμάει να

κλείνει τα μάτια στην αλήθεια της ζωής. Εξακολουθεί να ζει με τσιτάτα: ότι φάμε, ότι πιούμε κι ότι αρπάξει ο κώλος μας. Τέτοια δεν έλεγαν ήδη από το 1992; Άλλωστε ποιοι επιβραβεύονταν τα τελευταία 30 χρόνια; Οι εργατικοί; Οι τίμιοι; Οι ειλικρινείς; Όχι. Η κοινωνία μας αναγνωρίζει σαν επιτυχημένους τους άρπαγες, τους καπάτσους, τους φαύλους. Αυτή είναι η αλήθεια.

Οφείλουμε σαν έθνος να κάνουμε τουλάχιστον την αυτοκριτική μας. Η σημερινή κατάντια μας δεν είναι ο πάτος, είναι η αρχή μιας κατηφόρας μεγαλύτερης από εκείνη που βρισκόμασταν το 1992 γιατί από τότε κουρελιάζαμε την ηθική μας. Μαζί της ξέφτιζε κι ο πολιτισμός μας κι έθνος δίχως πολιτισμό είναι καταδικασμένο να υποφέρει. Θα μου πείτε είμαστε όλοι το ίδιο; ΟΧΙ ΒΕΒΑΙΑ. Τόσο το 1992 όσο και στα 2022 υπάρχουν υπέροχες Ελληνίδες και θαυμάσιοι Έλληνες. Είναι όμως μειοψηφία και δυστυχώς λιγοστεύουν. Το ποσοστό των ποιοτικών ανθρώπων είναι τόσο μικρό που δεν μπορεί να επηρεάσει τη γενική πορεία της κοινωνίας γι' αυτό και διαρκώς επιδεινώνεται. Γι' αυτό κι ο κοσμάκης συνεχίζει ναρκωμένος τη ζωούλα του λες κι όλα πάνε πρίμα.

Μου φαίνεται ότι μια φράση που έχω διαβασμένη ταιριάζει πολύ στην εποχή μας: «Η Ελλάς ξεψυχά. Μην ταράσσετε την επιθανάτια αγωνία της». Όπως δηλαδή σ' έναν άνθρωπο που ψυχορραγεί δεν κάνει να του μιλάς γιατί αντί να τον ωφελήσεις τον βασανίζεις, έτσι και στη σημερινή κοινωνία. Όσο της μιλάς τόσο ταράζεται, τόσο την πνίγει ο ρόγχος. Η εξομολόγηση όμως, έστω και την ύστατη στιγμή είναι σωτήρια.

Βέβαια… η φράση αυτή γράφτηκε πριν από πολλά χρόνια. Στις απαρχές του 20ου αιώνα όταν πάλι το έθνος μας βίωνε παρόμοιες συνθήκες. Τότε αναστήθηκε από το θαύμα του 1909. Σήμερα; Ευτυχώς η ιστορία του σήμερα ακόμη γράφεται κι η ιστορία λατρεύει εκείνους που δεν τα παρατούν ποτέ. Οίδομεν._ (δγκ)

Μυστικά Όπλα

Διαθέτει η Ελλάς μυστικά όπλα; Καθώς τελευταία πολύς γίνεται λόγος για εξοπλισμούς ας μου επιτραπεί κι εμένα να εκφέρω την

άποψη μου. Αφού άλλωστε στη χώρα μας είμαστε όλοι μας γιατροί, οικονομολόγοι, μηχανικοί γιατί να μην είμαστε και στρατηγοί; Όταν μάλιστα συχνά οι γνώμες ιδιωτών είναι πλέον εύστοχες των ειδικών. Ιδίως οικονομολόγοι και γιατροί εσχάτως έχουν απωλέσει μέγα μέρος της αξιοπιστία τους. Ας ελπίσουμε να μη συμβεί παρόμοιο και με τους στρατιωτικούς. Γιατί μπορεί ο λαός μας να λέει ότι ο στρατός ξεκινά εκεί που σταματά η λογική, αλλά είναι όμως έτσι; Ή απλά οφείλεται σε άγνοια; Η απάντηση βρίσκεται στην ιστορία.

« ... Νόμιζα ότι είχα προβλέψει τα πάντα, ότι είχα μαντέψει τα πάντα, τα πάντα, εκτός από την ελληνική τρέλα. .. ». Αυτό το έγραψε ο στρατηγός Ιvanov Γενικός Στρατάρχης των βουλγαρικών δυνάμεων το 1913 σχετικά με τη μάχη του Κιλκίς Λαχανά. Ήταν όμως τρέλα; Γιατί στην ελληνική τρέλα απέδωσε την ήττα του. Όχι απλά ήττα, αλλά τους έστρωσαν στο κυνήγι οι Έλληνες και τους έφτασαν μέχρι την Κρέσνα. Κανένα δεδομένο όμως δεν το υποστήριζε. Οι Βούλγαροι είχαν εκπαιδευτεί από χρόνια από Ρώσους αρχικά και κατόπιν από Γερμανούς. Διέθεταν ανώτερο εξοπλισμό, κανόνια, οχυρώσεις. Τα σχέδια τα είχαν επιμεληθεί οι Γερμανοί και ήταν μελετημένα μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια. Αντιθέτως οι Έλληνες ήταν ανεπαρκώς εκπαιδευμένοι, προέρχονταν από εσωτερικές πολιτικές ανωμαλίες και ο εξοπλισμός τους μόλις που επαρκούσε. Στην πορεία μάλιστα ξέμειναν από κανόνια, οβίδες κι από σφαίρες ακόμη. Τους αποδεκάτισε δε κι η χολέρα που φρόντιζαν να τους μεταδώσουν οι εχθροί. Γιατί όμως συνέχιζαν να νικούν; Τι πήγε στραβά για τους Βούλγαρους; Ο Ιvanov το απέδωσε στην τρέλα. Άλλοι το απέδωσαν στην τύχη. Τότε, γιατί αργότερα, όταν συνέχισε να επαναλαμβάνεται σε όλους τους επομένους πολέμους, το κατάλαβαν. Τι μυστικό όπλο λοιπόν διέθεταν οι Έλληνες που αγνοούσαν οι υπόλοιποι; Γιατί οι Βαλκανικοί πόλεμοι ήταν το προοίμιο του παγκόσμιου πολέμου που ακολούθησε. Με όπλα πρωτόφαντα, με τρομακτική φονικότητα και υπερσύγχρονη, για την εποχή τεχνολογία.

Κανένας στρατός τότε δεν ήξερε πως το πεζικό μπορεί να νικήσει τα πολυβόλα, τα κανόνια και τις οχυρώσεις της εποχής. Τους το δίδαξαν οι Έλληνες. Όχι τότε. Το 1913 οι ξένοι στρατοί δεν το εντόπισαν αμέσως γι' αυτό και κατέληξαν στη θανάσιμη στασιμότητα του δυτικού μετώπου. Το έμαθαν όμως το 1918 όταν Άγγλοι, Γάλλοι και Γερμανοί είδαν κατάπληκτοι τον ελληνικό στρατό

να επιτυγχάνει αυτό που εκείνοι αδυνατούσαν. Είδαν το μυστικό όπλο των Ελλήνων στη μάχη του Σκρα και κυρίως στο ύψωμα 1421 του Πρεσλάπ όταν το 35ο Σύνταγμα του Γαργαλίδη άνοιξε το δρόμο για την νίκη του παγκοσμίου πολέμου. Οι Αμερικάνοι το έμαθαν στον επόμενο παγκόσμιο πόλεμο το 1944 στον Ρουβίκωνα όταν το τάγμα του Καραβία έστρωσε το κυνήγι τους Γερμανούς. Παρότι τα όπλα είχαν γίνει ακόμα φονικότερα ο ελληνικός στρατός εξακολουθούσε να νικά με το μυστικό του όπλο.

Ποιο ήταν αυτό; Η ελληνική ξιφολόγχη. Ναι, με την ξιφολόγχη οι Έλληνες κατάφεραν να εξουδετερώσουν πολυβόλα, κανόνια και οχυρώσεις. Δεν ήταν όμως μια απλή ξιφολόγχη. Ήταν μια ξιφολόγχη ελληνική. Τι διαφορετικό είχε; Δεν ήταν ένα, αλλά τρία τα μυστικά συστατικά της: Έλλην αξιωματικός, Έλλην οπλίτης, ελληνική ευφυΐα. Αυτά τα τρία δημιούργησαν ένα κράμα που έκαναν εκείνη την ξιφολόγχη ανίκητη. Επειδή όμως αυτό απαιτεί βαθιά γνώση που δεν διαθέτουν οι πολλοί φαίνεται παράξενο. Ανεξήγητο. Γι' αυτό κι ο Ivanov δεν μπόρεσε να την προβλέψει ούτε ένιωσε που να την αποδώσει και κατέληξε στο ότι αυτά δεν γίνονται! Οι Έλληνες είναι τρελοί! Ήταν όμως;

Τι φαίνονταν ως τρέλα τότε στους αμύητους της ελληνικής ψυχής; Έβλεπαν τα φανταράκια μας, τα ευζωνάκια πρώτα που μετά τους μιμήθηκαν κι οι υπόλοιποι, να χιμούν αλαλάζοντας μες' στη φωτιά. Χιλιάδες όπλα και κανόνια τους έριχναν καυτό σίδερο αλλά αυτοί δεν σταματούσαν. Όσο τους έριχναν τόσο πιο γρήγορα έτρεχαν. Κι όσο πιο γρήγορα έτρεχαν τόσο λιγότερο τους πετύχαιναν. Κι όχι μόνο έτρεχαν, φώναζαν κιόλας! Με τη ξιφολόγχη. Έτσι, αναμμένοι απ' την τρεχάλα, με τα μάτια αγριεμένα απ' τις κραυγές έπεφταν μέσα στα χαρακώματα και ξέμπηχναν από 'κει τον εχθρό. Τον κάρφωναν με την ξιφολόγχη. Μέχρι που νικούσαν. Μετά ξαναγίνονταν άνθρωποι. Περιποιούνταν τους αιχμαλώτους τους, μοιράζονταν την τροφή τους, γίνονταν φίλοι. Μέχρι την επόμενη μάχη. Όσες εχθρικές μονάδες βέβαια είχαν βιώσει τέτοια επίθεση δύσκολα κάθονταν στις θέσεις τους. Μόλις άστραφταν οι ελληνικές ξιφολόγχες, δεν έμεναν να τις δουν από κοντά. Προτιμούσαν να τους εκτελέσουν οι δικοί τους για φυγή. Δεν άντεχαν τον αλαλαγμό. «Οι σφαίρες γλιστρούσαν πάνω τους, τα κανόνια δεν τους έπιαναν» ή «Τους σκοτώναμε κι αυτοί ξανασηκώνονταν» ορκίζονταν πολλοί ξένοι

φαντάροι. Τι συνέβαινε όμως; Κάτι υπερφυσικό; Όχι.

Είναι πολύ απλό. Όσο πιο γρήγορα τρέχει κανείς, τόσο πιο δύσκολα τον πετυχαίνεις. Όταν επιτίθεσαι έχεις ορμή. Όταν όμως αμύνεσαι κι ακούς χίλια άτομα να τρέχουν κατά πάνω σου με κραυγές και ξιφολόγχες τότε νιώθεις μόνος, ξεχνάς ότι είσαι κι εσύ μ' άλλους χίλιους. Είναι ανθρώπινο να φοβάσαι όταν κάθεσαι αμυνόμενος και δεν καταλαβαίνεις ότι ο άλλος έπεσε γιατί γλίστρησε, νομίζεις ότι τον πέτυχες. Όταν όμως ξανασηκώνεται τότε φοβάσαι περισσότερο, σου φαίνεται ότι ξαναζωντάνεψε. Αυτός όμως που τρέχει δεν προλαβαίνει να φοβηθεί. Τρέχει αλλά δεν τρέχει μόνος του, τρέχει μ' άλλους χίλιους, δεν προλαβαίνει να δει ποιοι δικοί του σκοτώθηκαν. Κι όσο τρέχει, όσο δεν τον πετυχαίνει ο αντίπαλος τόσο νιώθει νικητής. Μέχρι που νικάει.

Το 1912 αυτό το δίδαξε στον ελληνικό στρατό το 1ο Σύνταγμα Ευζώνων του Διονυσίου Παπαδόπουλου. Αυτός δίδαξε τους αξιωματικούς του, αυτοί τους υπαξιωματικούς κι αυτοί τους ευζώνους. Τι τους δίδαξε; Το παράδειγμα. Οι φαντάροι μας τότε ήταν άπειροι. Δεν είχαν ξαναπολεμήσει. Η πρώτη μάχη είναι κρίσιμη, να μην φοβηθούν, να πάρουν θάρρος, να μάθουν να νικούν. Αυτό το έκανε ο Παπαδόπουλος. Πολεμούσε όρθιος, τους εμψύχωνε, ρίχνονταν στην πρώτη γραμμή, τους έκανε να τρέχουν. Μέχρι που άρχισαν να νικούν. Από 'κει και μετά δεν έτρεχαν, πέταγαν. Δεν τους πρόφταναν τους ευζώνους, που όχι μόνο πολεμούσαν, έβλεπαν κιόλας. Το μάτι τους έκοβε, ζύγιζαν τον εχθρό, τις θέσεις του, τις δυνάμεις του, το έδαφος, τον καιρό και αναλόγως προσαρμόζονταν. Γι' αυτό κι ο Παπαδόπουλος δεν ξέμεινε από αξιωματικούς. Έπεφταν οι ταγματάρχες, τους αντικαθιστούσαν οι λοχαγοί, οι ανθυπολοχαγοί και πάει λέγοντας. Είχε ένα σύνταγμα οιονεί αξιωματικών. Αλλά κι ο ίδιος ήταν πάνω απ' όλα εύζωνας. Πολεμούσε σαν απλός φαντάρος ίσιος ανάμεσα σε ίσιους, ηγέτης που όλοι τον ήθελαν για ηγέτη. Το παράδειγμα του 1ου Συντάγματος Ευζώνων το είδαν και το εφάρμοσαν και τ' άλλα συντάγματα και τ' άλλα όπλα. Εκεί στο καμίνι της μάχης γαλβανώθηκε ο ανίκητος στρατός μας.

Ο ελληνικός στρατός λοιπόν, αντί να εφαρμόσει τις τότε τακτικές με κανόνια, οχυρώσεις και επίθεση με ισχύ πυρός έκανε κάτι απλούστερο. Άρπαξε την ξιφολόγχη και τρέχοντας όσο πιο γρήγορα

μπορούσε, χίμηξε να καρφώσει το θηρίο στην καρδιά του. Όσο μεγάλος κι αν είναι ένας δράκος, ότι νύχια κι αν έχει, ότι φωτιές κι αν ξερνάει, αν τον καρφώσεις στην καρδιά του ξόφλησε. Αρκεί να μη φοβηθείς. Ο φόβος σκοτώνει στον πόλεμο. Αρκεί να είσαι γρήγορος. Να μην χάσεις χρόνο γιατί κι ο δισταγμός σκοτώνει. Αυτό όμως το έμαθαν οι φαντάροι μας από τους αξιωματικούς τους. Σαν τον Βελισαρίου, τον Ιατρίδη, τον Διαλέτη, τον Κολοκοτρώνη, τον Κουτήφαρη, τον Γιώτη, τον Ζηρογιάννη και άλλους πολλούς αναρίθμητους πεσόντες και μη. Για να νικήσεις δεν πρέπει να φοβηθείς να χάσεις. Για να ζήσεις δεν πρέπει να φοβηθείς να πεθάνεις. Αν τότε δεν είχαμε τέτοιους αξιωματικούς δεν θα μπορούσε ο φαντάρος να μπει στη μάχη. Όταν όμως μπήκε, ξεδίπλωσε ο έλληνας φαντάρος όλη την πολεμική αρετή του γένους. Αιώνες πολεμικής πείρας αποτυπωμένης στο γονότυπο τους έδειξε τους πολεμιστές της εποχής να μάχονται σαν να είχαν μακρόχρονη εμπειρία και εκπαίδευση.

Το πρώτο μυστικό όπλο της Ελλάδος λοιπόν είναι ο Έλλην πολεμιστής. Ο αξιωματικός και ο οπλίτης. Ο αξιωματικός που γίνεται οπλίτης κι ο οπλίτης που γίνεται αξιωματικός. Χάρη σε αυτό το όπλο ο ελληνικός στρατός δεν ξεμένει ποτέ ούτε από αξιωματικούς ούτε από οπλίτες. Όταν μάλιστα οι αξιωματικοί του είναι επιλεγμένοι με το σωστό κριτήριο, που είναι ένα και μόνο, η πολεμική του ικανότητα. Τότε ηγείται μιας μονάδας αξιωματικών που όχι μόνο υπακούν αλλά του δίνουν αυτόματα λύσεις ή προλαβαίνουν τα λάθη του. Γι’ αυτό κι η ομάδα αυτή καθίσταται ανίκητη.

Συμπέρασμα: αν η Ελλάς στερηθεί του εφέδρου μαχητή, αν ανοήτως επιδιώξει «επαγγελματικό» στρατό, τότε απεμπολεί ένα όπλο που της δίνει μοναδική υπεροχή.

Αλλά δεν είναι το μόνο. Το δεύτερο μυστικό όπλο της Ελλάδας είναι η ελληνική εφευρετικότητα. Η έμφυτη ικανότητα των Ελλήνων στην πατέντα. Στην άμεση προσαρμογή και την ευελιξία. Όταν μάλιστα η ικανότητα αυτή αποκτήσει σύστημα, τότε, πρωτοπορεί σε παγκόσμιο επίπεδο. Παράδειγμα το λυόμενο ορεινό πυροβόλο Δαγκλή. Αυτό το όπλο αν και υπήρχε το 1912-13 δεν αξιοποιήθηκε τότε. Μας έδωσε όμως την νίκη στο έπος του 1940. Πόσοι το γνωρίζουν αυτό; Άλλο παράδειγμα το ραντάρ. Ναι το γνωστό ραντάρ. Είναι ελληνική εφεύρεση που το είχαμε στον πόλεμο του 1940 και ουσιαστικά

ακύρωσε την υπεροχή της αντίπαλης αεροπορίας. Το οποίο το δώσαμε στους συμμάχους μας Άγγλους που χάρη σ' αυτό έσωσαν την πατρίδα τους, αφού χάρη σ' αυτό νίκησαν στον αεροπορικό πόλεμο. Αυτοί το έδωσαν στους συμμάχους Αμερικάνους που κι αυτοί επίσης έσωσαν την πατρίδα τους, αφού χάρη σ' αυτό νίκησαν στη μάχη του Ειρηνικού. Εξίσου ατρόμητοι πολεμιστές Άγγλοι κι Αμερικάνοι, γιατί αν δεν ήταν ότι μέσο και να είχαν δεν θα νικούσαν, αλλά δεν ήταν λιγότερο ούτε οι Γερμανοί ούτε οι Ιάπωνες. Οι τελευταίοι όμως δεν είχαν ραντάρ.

Συμπέρασμα: αν η Ελλάς προσανατολιστεί αποκλειστικά σε ξένα όπλα και δεν αναπτύξει δικό της σχεδιασμό, τότε θα στερηθεί της δυνατότητας να χρησιμοποιήσει μελλοντικά δικές της πατέντες που ίσως αποδειχτούν σωτήριες.

Το τρίτο μυστικό όπλο της Ελλάδας είναι η ελληνική τακτική μάχης και η ελληνική στρατηγική. Οι Έλληνες δίδαξαν από την αρχαιότητα και εφάρμοσαν τελειοποιημένη την επιθετική πολεμική τακτική. Τον τελευταίο αιώνα μάλιστα την ξαναδίδαξαν προσαρμοσμένη στην σύγχρονες συνθήκες. Η επιθετική τακτική της Ταξιαρχίας του Ρίμινι, για παράδειγμα, ήταν η ελληνική τακτική του έπους του 1940, που με τη σειρά της ξεκίνησε το 1912-13. Αυτή ακριβώς την τακτική εφάρμοσαν οι Αμερικάνοι στην απόβαση της Νορμανδίας. Δίδαξαν όμως και την αντίστοιχη στρατηγική. Πως δηλαδή οι πολεμικές νίκες μετουσιώνονται σε χειροπιαστά οφέλη.

Συμπέρασμα: αν η Ελλάς δεν αποκτήσει δικό της στρατιωτικό δόγμα και περιοριστεί στην υιοθέτηση ξένων τακτικών και στρατηγικών τότε θα παραμείνει εσαεί εγκλωβισμένη στις διαθέσεις ξένων δυνάμεων. Οίδομεν._ (δγκ)

dimitris koutsonikas

Greece on fire

pioneers of freedom

emfilox

Δημήτρης Κουτσονίκας

η μάχη των λεμονανθών

emfilox

